

Trobar parella en cinc minuts

Trobar parella no és gens fàcil. Sobretot quan passes dels trenta, que treballes més i surts menys. Però i si poguessis conèixer vint nois o noies en només dues hores? Per probabilitat, algú t'hauria de semblar atractiu. És el que proposa l'«speed dating», una fórmula viralitzada de cites ràpides ideada per un rabí nord-americà a finals dels anys 90.

Reportatge d'Àstrid Bierge

Ja em vaig llevar mig nerviosa. Amb la carn sensible, un agut sentiment de ridícul i sense saber què em posaria. Només he tingut una cita a cegues a la meua vida. La veritat és que va ser tot un èxit, hi vaig trobar l'home que encara avui és el meu millor amic. Però, és clar, una cosa és tenir una cita a cegues amb algú amb qui t'has escrit alguns correus i l'altra és tenir-ne vint-i-una amb totals desconeguts. Vint-i-una cites d'una tirada. Va ser precisament amb el meu amic amb qui vam dir d'anar un vespre a un *speed dating*. Vam pensar que en podríem treure un reportatge i de passada, mai se sap, potser sonava la flauta i trobàvem algú excepcional.

Havia sentit a parlar dels *speed datings* durant la meua estada als Estats Units, on és una activitat molt habitual. La fórmula és la següent: un grup d'homes i dones heterosexuales –a alguns països també n'hi ha per a gais i lesbianes– s'ajunten en un lloc per tenir converses de cinc minuts. Tots amb tots. L'organitzador

remena una campaneta cada cop que cal canviar de parella. Normalment les noies estan fixes en una taula i són els nois els qui van fent ronda amb un ordre preestablert. Cada persona té una cartolina per apuntar el nom de la gent que va conèixer i l'opinió que els ha merescut. Un cop a casa, pots votar la persona o persones que voldries conèixer millor i, si hi ha coincidència, els organitzadors us donen els respectius contactes.

A Barcelona hi ha algunes empreses que munten *speed datings*, però poques. Nosaltres vam triar la que semblava més ben organitzada, Dating Barcelona. Les reunions es fan en una sala del Gallery Hotel i costen 12 euros a les noies i 22 als nois, consumició inclosa. Ho porta el Jordi Martínez, un emprenedor del sector dels esdeveniments que va conèixer la idea i hi va veure una oportunitat de negoci. «Faig feliç la gent i a sobre guanyo diners!»

Les noies han d'arribar un quart d'hora abans perquè els dos grups no es tro-

bin fins al moment de la veritat. Diu que així és més emocionant. Quan jo ja era a la sala i el meu amic estava amb els altres homes escoltant les instruccions, anàvem comentant el panorama per Whatsapp.

- Tots són més guapos que jo!
- Que bé! –llàstima que fos mentida.
- N'hi ha un que és un guaperes, de pel·lícula –no n'hi havia per tant...
- Doncs aquí n'hi ha tres o quatre que són ben maques. I elegants, discretes.
- Parlen català?
- Noi, si ens posem tan fins no sé si en traurem res!

Quan l'eixam d'homes va entrar finalment a la sala, va haver-hi uns segons de silenci de cacera. Tothom va fer una ullada intensa i ràpida. Llavors els nois es van posar a fer cua per demanar la seva consumició i les noies que havien anat amb una amiga van començar a xiuxiuejar comentaris enriolats.

Un speed dating celebrat a Austràlia

Francament, hi havia de tot. Com a la vida mateixa. Homes *frikis* i normals, avorrits i divertits, sensibles i antipàtics, intel·ligents i totxos, fràgils i forts... Pel que fa al contingut de les converses, es repetia sovint. A què et dediques, quines aficions tens, etc. De vegades, però, t'embolicaves amb un tema concret i el noi marxava de la teva taula sense que sabessis quants diners et podria portar a casa.

Acabes esgotada –no sempre són vint-i-una converses!– però passa ràpid i és divertit. El Jordi Martínez creu que és la manera ideal de trobar parella: “Xatejar només genera expectatives sense sentit. Conèixer algú en cinc minuts és impossible, però sí que pots saber si hi ha *feeling* o no. Els *singles* han d'obrir la ment i llançar-se a la piscina provant noves opcions!”

El rabí matrimonièr

El 1998, el rabí jueu Yaacov Deyo va escriure una carta als seus alumnes de

l'Aish HaTorah –una organització jueva ortodoxa– a qui ensenyava els textos religiosos tradicionals. A la carta els convidava a casa perquè pensessin plegats una solució a l'augment de casaments entre jueus i no jueus. Això passava a Los Angeles, alguns dels alumnes del rabí eren de la indústria de l'espectacle, com ara un productor de concursos de televisió. Després d'unes quantes reunions de *brainstorming*, el rabí i el seu petit *think tank* van concloure que, per estimular les parelles jueves, havien d'idear una primera cita més fàcil, eficaç i atractiva. Així va néixer l'*speed dating*. El primer experiment el van fer al bar Peet's Coffee & Tea de Beverly Hills.

En un any el model es va viralitzar, i passà de fer-se un parell de cops al mes a Los Angeles a fer-se setmanalment a vint-i-cinc ciutats del país. El rabí i els seus alumnes van registrar la marca i van començar el procés per fer-ne una patent, però a mesura que la moda s'estenia i que els mitjans se'n feien ressò, es

van adonar que la idea ja no els pertanyia. “No em vull passar la resta de la meua vida enviant cartes a un motel dels afores d'Atlanta per dir-los que no poden fer un esdeveniment”, va dir Deyo en una entrevista al *The New York Times*. “Veure que les teves accions es despleguen per a un bon fi dóna felicitat. Sóc un tipus feliç”, assegura.

Deyo va acabar escrivint un llibre sobre el tema juntament amb la seva dona, que ara és *coach* del *mètode speed dating*. Al llibre donen eines per tenir èxit en aquests esdeveniments i asseguren que els principis subjacents del sistema provenen de la tradició jueva. El Talmud, diuen, tracta la idea de l'ànima bessona i suggereix un mètode de cites en què les dues parts poden descartar candidats.

Punteria amb un cop d'ull

La fórmula de cites ràpides no només s'ha estès arreu del món sinó que també ha adoptat diversos formats i objectius. Per exemple, s'organitzen *speed datings* en línia en què els participants es veuen a través d'una *webcam*. Tot funciona de la mateixa manera però pots participar-hi des de casa. En alguns *speed datings*, en comptes de mantenir les típiques converses introductòries, els participants parlen d'un llibre que decideixin portar. *Biblio dating*, se'n diu. Es pot saber molt d'una persona si saps què li agrada llegir o quin suc sap treure-li a un llibre. Per als més juganers, a Londres hi ha una empresa que organitza *speed datings* en què els homes i les dones juguen entre ells amb plastilina, Lego o jocs de taula. Una opció encara més estrafolària són els *paper bag speed datings*, en què els participants porten una bossa de paper al cap on fan dibuixos o escriuen algun missatge. El format està pensat per superar la superficialitat dels judicis físics i triar guiant-se per la personalitat. Diuen.

Normalment els escenaris d'aquests esdeveniments són sales –d'hotels i centres cívics– o bars. Però hi ha excepcions. En els anomenats *ski datings*, organitzats →

Hi ha *speed datings* molt originals. Els *paper bag speed datings* estan pensats perquè els participants jutgin la personalitat i no el físic. Hi ha *speed datings* laborals per trobar feina o perquè la gent pugui fer contactes amb gent del seu sector.

◉ ANNA GARCÍA
'SLOW DATING'

«Les dones acostumen a demanar el típic príncep encantador»

L'empresa Dating Barcelona, a banda d'organitzar *speed datings* dos cops la setmana, també ofereix un servei més personalitzat: l'*slow dating*. La psicòloga Anna Garcia fa entrevistes de profunditat a la gent que s'hi apunta i, quan troba dues persones que creu que podrien connectar, els dona els respectius contactes. En només un any d'activitat ja tenen una bossa de cent persones i ja s'han creat unes quantes parelles.

—És molt diferent el perfil dels participants de l'*slow* i l'*speed dating*?

—Al voltant d'un 40% de la gent participen sovint als esdeveniments de cites ràpides. El 60% restant, però, troben que el format no va amb ells. Els estressa i els sembla que amb cinc minuts no en tenen prou per decidir si els agrada algú. A més, busquen un servei més personalitzat, tenir cites més filtrades que els puguin ajudar a trobar parella estable.

—Les entrevistes duren com a mínim una hora. Què busca amb les seves preguntes?

—La meitat del temps l'utilitzo per conèixer aquella persona i l'altra meitat per saber què vol d'una parella. Tinc molt en compte els valors de les persones, la seva filosofia de vida. Per exemple, hi ha gent que valora molt la família i la fidelitat i d'altra que valora més la independència i la llibertat. Naturalment, també m'interessa conèixer la seva personalitat, les seves aficions i el seu passat sentimental.

—El passat sentimental és important?

—Sí, hi ha gent que ha tingut només una o dues relacions i que han estat molt llargues. Altra gent n'ha tingut moltes de curtes. La motxilla sentimental és un punt que cal tenir en compte, tot i que tampoc no sigui determinant, no afecta en absolut l'atracció.

—Preveure la química de ser difícil...

—El més difícil. Jo puc fer moltes valoracions però si no hi ha química la relació no tirarà endavant. És el terreny que menys puc controlar, tiro d'intuïció però em puc equivocar.

—Per tant, quan decideix presentar dues persones, creua els dits?

—Sí, estic molt expectant per saber què passa. Per sort rebo un gran *feedback* dels participants. Això em serveix per conèixer-los millor i completar el perfil.

—Les dones sempre demanen homes alts i els homes sempre demanen dones primes?

—En els aspectes físics no hi entro gaire, no és el que més valoro. Sí que els pregunto si donen molta importància al físic. Normalment, més que la bellesa estàndard, el que volen és que la persona els resulti atractiva.

—Físic a banda, hi ha coincidències en els requisits sol·licitats?

—Les dones acostumen a demanar homes amb sentit de l'humor, amb carisma i fidels. El típic príncep encantador. Els homes, en canvi, no tenen un perfil tan comú, les seves expectatives són més variades.

—I la gent sempre vol parelles del seu nivell cultural?

—Hi ha de tot. Per a algunes persones els estudis són importants i per a d'altres no. També hi ha gent amb carrera i màster que pensa que és l'experiència i l'actitud el que donen la cultura, més que no pas els estudis.

—Quanta gent ha presentat en aquest primer any?

—La mitjana ha estat d'unes tres presentacions per persona. Però cal tenir en compte que hi ha persones més adaptables i altres de més estrictes. Hi ha gent que ja ha conegut set persones i d'altres a qui no els hem presentat ningú. Són molt exigents, tenen condicions molt rígides en determinats aspectes.

—Algú posa condicions polítiques o identitàries?

—Molt poques. La gent és molt oberta en aquest sentit, a més tenim apuntats força estrangers instal·lats a Catalunya. Sí que he trobat algun cas excepcional en què, per exemple, algú ha dit que vol una parella catalanoparlant.

—Quantes parelles heu ajudat a crear?

—Cinc o sis. N'hi ha dues que encara duren i unes quantes que ho han deixat córrer passats uns mesos. Ara n'hi ha una que està començant a sortir. A veure com va.

→ per algunes estacions d'esquí durant el dia de Sant Valentí, els solters es coneixen durant un trajecte de telecadira. En alguns casos, el que canvia no és l'escenari sinó el propòsit de l'esdeveniment. N'hi ha per trobar amigues i fins i tot per trobar feina. Aquest darrer format es coneix com a *speed interviewing*. Els candidats que busquen feina van fent ronda amb representants de diferents empreses del

seu sector, que els fan entrevistes curtes. Si les votacions coincideixen, es concerta una entrevista de més profunditat. En el món dels negocis també hi ha l'*speed networking*, un format pensat per fer contactes d'una manera ràpida i eficaç. De fet, el punt fort de les cites ràpides és que la fórmula és molt pragmàtica. Permet assolir un objectiu concret en poc temps i amb punteria.

S'han fet diversos estudis sobre el format i la manera com els participants prenen les decisions. Un estudi del 2005 fet a la Universitat de Pennsilvània conclouia que la majoria de persones prenen un decisió en els tres primers segons de la cita. Temes que sovint es pensa que són rellevants, com ara la religió, els matrimonis previs o el fet de fumar o no, acaben no sent tan determinants com la primera impressió.

Malcolm Gladwell, escriptor i periodista del *The New Yorker*, explica al seu llibre *La Intel·ligència intuïtiva. Com decidir en un cop d'ull*, que la ment humana és capaç de fer judicis instantanis

amb gran precisió. "Una decisió presa literalment en un obrir i tancar d'ulls pot ser tan correcta com una de presa després de mesos d'anàlisi". El llibre també introdueix un estudi fet per dos professors de la Universitat de Columbia experts en la presa de decisions. A través dels qüestionaris que van fer omplir als participants en una sèrie de *speed datings*, van veure que allò que deien que buscaven no coincidia amb les seves preferències subconscients. En fi, que la química mana. I les reaccions químiques són ràpides. A mi em va passar. Quan van entrar tots els homes, de seguida vaig intuir quin seria el noi que més m'agradaria. No va ser estrictament pel seu físic, que era normal, sinó més aviat pel tarannà, per l'estil. Em va tocar l'últim i efectivament va ser el meu preferit. No vaig votar ningú, però. Quan vas a un *speed dating* has d'anar amb una actitud oberta i flexible, però hi ha una cosa que sí que hauries de portar decidida de casa: has d'estar convençuda que vols deixar de ser *single*. •

58a Exposició Nacional de Roses

37a Fira Comercial i Industrial del Baix Llobregat

Sant Feliu de Llobregat

Festes de Primavera
6 | 7 | 8 maig 2016

Inauguració: divendres 6, 20 h

Ajuntament de
Sant Feliu
de Llobregat

www.santfeliu.cat/festesdeprimavera

